

Безъ тая случка всичко друго бѣше въ редъ. Но неговото добро сърдце, забрави това, като видѣ, че дворътъ бѣ изпълненъ съ богомолци, които държаха свѣщи и чакаха да ударятъ камбанитѣ, за да влѣзатъ въ черквата. Братята сжщо бѣха готови. Тѣ бѣха слѣзли долу и разговаряха съ народа за предстоящия празникъ.

Събралитѣ се стѣписаха като видѣха игумена. Мжжетѣ се поклониха, а женитѣ се заредиха да му цѣлуватъ ржка. Празничното дойде. Душата на стареца омекна, и той гласно благослови всички.

Слънцето падаше къмъ низкото, и слабъ вѣтрецъ слизаше отъ балкана, пжтьомъ клатѣше леко листата на орѣха и отиваше долу въ котловината да поиграе съ рѣката.

Старецътъ си уми ржцетѣ на чешмата. Младъ прислужникъ му подаде пешкиръ, та се избърса, следъ това се прекръсти и се покачи на камбанарията. Братята застанаха предъ черковната врата, а народътъ се натрупа задъ тѣхъ съ смирено ожидание. Всички очи се устремиха къмъ върха на камбанарията, кждето игуменътъ се изправи да изпълни свещени обичай.

Той се прекръсти и дръпна вжжето, което люлѣеше отведнажъ тритѣ языка на камбанитѣ. И плеснаха силно тия три желѣзни языка по меднитѣ уста на тежкитѣ камбани. Веднажъ, дваждъ, триждъ.

Но камбанитѣ мълчаха и не издаваха никакъвъ звънъ. Тия бронзови майки, обременени отъ звукове, бѣха занѣмѣли.

Страшно бѣше да се гледа, какъ желѣзнитѣ тежки езици биятъ по чистия металъ, а той стои безгласенъ... Имаше нѣщо мжчително въ тая работа. Тритѣ камбани се люлѣяха, и се напѣваха, ужасени като глухонѣми, които искаха да обадятъ за нѣкой страшенъ пожаръ, и не можеха.

Старецътъ задърпа съ всички сили вжжето, като